

Sygn. akt: I C 168/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Marek Osowicki
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Anna Górską

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2018 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w W.

przeciwko J. G.

o zapłatę

1. uchyla wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Człuchowie I Wydziału Cywilnego z 28 czerwca 2016 roku .
2. oddala powództwo.
3. zasądza od powoda (...) z siedzibą w W. na rzecz J. G. kwotę 4 817 zł (cztery tysiące osiemset siedemnaście złotych 00/100) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 168/16

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego w Sanoku przeciwko J. N. (1) pozew o zapłatę kwoty 29.667,21 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 13.533,62 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 16.133,59 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, iż pozwana zawarła z (...) Bankiem S.A. (poprzednikiem (...) Bank S.A.) w dniu 30.11.2007 roku umowę kredytu ratalnego na zakup pojazdu na kwotę 13.533,60 zł. Pozwana nie wywiązała się jednak z ciążącego na niej zobowiązania, w związku z czym umowa została wypowiedziana, a następnie wystawiony został bankowy tytuł egzekucyjny, na podstawie którego pierwotny wierzyciel wszczął postępowanie egzekucyjne, które jednak nie doprowadziło do wyegzekwowania dochodzonej należności. Powód wskazał, iż na podstawie umowy o przelew wierzytelności z 19.12.2014 roku nabył przysługującą wobec pozwanej wierzytelność z prawem naliczania odsetek. Powód podkreślił, iż na dochodzoną pozew kwotę składają się: 13.533,62 zł tytułem niespłaconej kwoty kapitału, 12.512,43 zł tytułem odsetek karnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela od dnia wystąpienia zaległości do dnia 30.11.2014 roku, 1.375,80 zł tytułem kosztów wezwań, upomnień i opłat poniesionych przez poprzedniego wierzyciela, 781,50 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela za okres od daty zawarcia umowy bankowej do dnia jej rozwiązania oraz 1.463,86 zł tytułem odsetek karnych stanowiących czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 1.12.2014 r. roku do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu.

Sąd Rejonowy w Sanoku I Wydział Cywilny postanowieniem z 1.12.2015 roku wydanym w sprawie I Nc (...) przekazał rozpoznanie niniejszej sprawy Sądowi Rejonowemu w Człuchowie.

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny na rozprawie 28.06.2016 r. wydał w sprawie I C 168/16 wyrok zaoczny zgodnie z żądaniem strony powodowej.

Pozwana J. G. poprzednio N. 20.03.2018 r. wniosła sprzeciw od wyroku zaocznego zaskarżając go w całości i podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia z wnioskiem o przywrócenie terminu oraz doręczeniem jej pozwu i odpisu wyroku zaocznego. W uzasadnieniu sprzeciwu podniosła, że dochodzone roszczenie dotyczy zobowiązania z umowy kredytu lub pożyczki prawdopodobnie zawartej z (...) Bankiem S.A. wspólnie z mim byłym mężem i jej zdaniem w chwili wnoszenia powództwa było ono przedawnione z uwagi na trzyletni termin z art. 118 kc, jako roszczenie związane z działalnością gospodarczą.

Sąd postanowieniem z 9.04.2018 r. odrzucił wniosek pozwanej J. G. z dnia 19 marca 2018 roku o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego z dnia 28 czerwca 2016 roku wydanego przez Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny, uchylił zarządzenie z dnia 23 listopada 2016 roku wydane w sprawie I C 168/16 w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności wyrokowi zaocznemu wydanemu przez Sąd Rejonowy w Człuchowie w dniu 28 czerwca 2016 roku, oddalił wniosek powoda (...) z siedzibą w W. z dnia 07 listopada 2016 roku o nadanie klauzuli wykonalności i oddalił wniosek pozwanej J. G. o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku zaocznego.

Po skutecznym doręczeniu odpisu wyroku zaocznego pełnomocnik pozwanej złożył sprzeciw od wyroku zaocznego i wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu sprzeciwu pełnomocnik pozwanej zakwestionował roszczenie w całości i podniósł zarzut przedawnienia co do całości dochodzonej kwoty. Wskazał, iż strona powodowa nie wskazała od jakiej daty nalicza odsetki. Zdaniem pełnomocnika pozwanej strona powodowa nie wykazała, iż nabyła wiarygodność wobec pozwanej i tym samym nie wykazała swojej legitymacji do dochodzenia roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30.11.2007 roku (...) Bank S.A. z siedzibą w K. zawarł umowę kredytu nr (...) z pozwaną J. N. (2) obecnie G., na mocy której udzielono pozwanej kredytu na zakup samochodu, sfinansowanie prowizji bankowej i innych wydatków kredytobiorcy w łącznej wysokości równoważności 6.024,76 CHF zł na okres od 60 miesięcy, rozkładając spłatę kredytu na raty płatne w walucie CHF od 25.12.2007 r. do 25.11.2012 r.

(dowód: umowa kredytu nr (...) k. 86b do 86f, harmonogram spłat k. 86g do 86h).

Z dniem 4.01.2010 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w K. połączyło się z (...) Bankiem S.A. na podstawie art. 492 § 1 ksh i na podstawie art. 494 § 1 ksh (...) Bank S.A. wstąpiła we wszystkie prawa i obowiązki (...) Bank S.A..

(bezsporne, nadto: odpis pełny z rejestru przedsiębiorców k. 28-44).

(...) Bank S.A. na podstawie umowy o przelew wiarygodności z 19.12.2014 r. dokonał przeniesienia przysługującej mu wiarygodności wobec pozwanej J. N. na rzecz (...) z siedzibą w W..

(dowód: wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży wiarygodności k.45, zawiadomienie k. 46).

(...) Bank S.A. wystawił pismo zawiadamiające pozwaną o przelewie wiarygodności.

(bezsporne, nadto dowód: zawiadomienie z k. 46).

Pismem z dnia 2.07.2015 r. roku powód wystawił wezwanie pozwanej do spłaty zadłużenia w łącznej kwocie 29.186,67 zł w terminie do 9.07.2015 r. roku.

(bezsporne, nadto dowód: wezwanie do zapłaty k.47-48).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz.U. Nr 146, poz. 1546 ze zm.) wyciąg z ksiąg rachunkowych oraz ewidencji analitycznej wierzytelności funduszu sekurytyzacyjnego, ma moc dokumentu urzędowego.

Sąd przychylił się do stanowiska Sądu Apelacyjnego w Katowicach wyrażonego w wyroku z 16.01.2009 r. (V ACa 549/08 Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Katowicach 2009/2/6), iż wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu mają moc dokumentów urzędowych zgodnie z art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (u.f.i.), a zatem zgodnie z art. 244 § 1 KPC stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo poświadczane. Prawidłowo wypełniony i należycie opatrzony i podpisany wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi zatem dowód istnienia wierzytelności na rzecz zbywcy jak i dowód przejścia wynikających z niej praw na skutek przelewu na fundusz (patrz. uchwała SN z 19.11.2007 r. III CZP 101/07 niepubl). Rzecz jednak w tym, czy przedłożone dokumenty określone jako wydruk automatycznie wygenerowany wyciąg elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności pomiędzy (...) Bank S.A. a (...) z siedzibą w W. z 19.12.2014 r. bez opatrzenia pieczęcią i podpisem osoby upoważnionej do składania oświadczeń w imieniu funduszu są w istocie takimi wyciągami w rozumieniu art. 194 u.f.i. O tym, czy konkretny wyciąg z ksiąg wskazuje na nabycie wierzytelności przez fundusz nie można przesądzać w sposób abstrakcyjny, lecz badając konkretny wyciąg z ksiąg. Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz.U. z 2002 r. Nr 76, poz. 694) i rozporządzenia Ministra Finansów z 8 października 2004r w sprawie szczególnych zasad rachunkowości funduszy inwestycyjnych (Dz.U. Nr 231, poz 2318) zapisów w księgach rachunkowych dokonuje się na podstawie dowodów księgowych, które powinny zawierać m. in. określenie stron dokonujących operacji gospodarczej, opis operacji, jej wartość i datę dokonania, a sam zapis obejmuje co najmniej datę operacji, skrót lub kod operacji, kwotę zapisu i oznaczenie właściwego konta. Wyciąg z księgi rachunkowej powinien zawierać przynajmniej powtórzenie danych (zapisu) z księgi rachunkowej w odniesieniu do danej wierzytelności. Wyciągu z księgi rachunkowej w żadnym razie nie można utożsamiać z oświadczeniem wystawionym przez fundusz, które potwierdza nabycie określonej wierzytelności od dotychczasowego wierzyciela czy też wyciągiem z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności. Takie oświadczenie nie obejmuje bowiem ani nie potwierdza jakiegokolwiek zobowiązania funduszu. Tymczasem zgodnie z art. 194 u.f.i. dokumentem urzędowym są wyłącznie oświadczenia zawierające : zobowiązania funduszu, zwolnienia ze zobowiązań, zrzeczenie się praw, pokwitowanie odbioru należności. Innymi słowy oświadczenie funduszu potwierdzające istnienie wierzytelności i nabycie ich przez fundusz nie mieści się w kategoriach dokumentów urzędowych wymienionych w art. 194 u.f.i. (por. też: wyrok SA Katowice z 26-04-2018, V AGa 130/18 i Oryginał wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego jako podstawa do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym glosa – III CZP 65/09 Olga Maria Piaskowska, Dariusz Kotłowski, Krzysztof Sadowski, Legalis).

Moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, art. 194 u.f.i. nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym (art. 194 § 2 u.f.i.).

Sąd również podziela pogląd Sądu Najwyższego, iż na gruncie art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz.U. Nr 145, poz. 1546 ze zm.) w brzmieniu sprzed jego nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 19 stycznia 2013 r. o zmianie ustawy Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych (Dz.U. z 2013 r. poz. 777), przyznającego wymienionym w nim dokumentom walor dokumentu urzędowego, domniemanie zgodności z prawdą danych ujawnionych w wyciągu funduszu sekurytyzacyjnego należy wiązać ściśle tylko z tymi okolicznościami, które według przepisów szczególnych powinny być przedmiotem zapisów w księgach rachunkowych prowadzonych przez fundusz sekurytyzacyjny. W konsekwencji dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu

z tych ksiąg mogą stanowić jedynie dowód tego, że określona wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem konkretnego dłużnika na podstawie zdarzenia opisanego w tych księgach, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności; okoliczności te, w razie ich kwestionowania przez stronę przeciwną, powinien wykazać fundusz odpowiednimi dowodami, zgodnie z ciężarem dowodu wynikającym z art. 6 KC (tak: SN w wyroku z 16.09.2016 IV CSK 760/15).

Zatem sam wydruk stanowiący automatycznie wygenerowany wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności pomiędzy (...) Bank S.A. a (...) (...) z siedzibą w W. z 19.12.2014 r. bez opatrzenia pieczęcią i podpisem osoby upoważnionej do składania oświadczeń w imieniu funduszu nie jest dokumentem urzędowym ani prywatnym.

Wierzyciel, występując z powództwem o zapłatę, musi przedstawić dowód istnienia zobowiązania oraz wysokości dochodzonego roszczenia na zasadach ogólnych art. 6 k.c. , nie ma możliwości wykorzystania szczególnej mocy dowodowej dokumentu urzędowego. Sytuacja wierzycieli jest jednakowa, ponieważ po uchyleniu na mocy wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 15 marca 2011 r., w sprawie o sygn. P 7/09, art. 95 ust. 1 prawa bankowego w części nadającej księgom rachunkowym banków oraz wyciągom z tych ksiąg moc prawną dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym banki utraciły ten przywilej w stosunku do konsumenta.

Zatem na pełnomocniku strony powodowej spoczywał obowiązek wykazania zasadności i sposobu wyliczenia wysokości dochodzonego roszczenia po przewalutowaniu, wymagalności zobowiązania, wyliczenia wysokości dochodzonych odsetek umownych i ustawowych, kosztów wezwań, upomnień i opłat poniesionych przez poprzedniego wierzyciela. W szczególności w sytuacji, gdy pełnomocnik pozwanej zakwestionował powództwo w całości.

Pełnomocnik strony nie zgłosił na powyższe okoliczności żadnych wniosków dowodowych w pozwie jedynie wskazał, że z uwagi na rażące naruszenie umowy przez pozwanego w części dotyczącej warunków spłaty przedmiotowa umowa została wypowiedziana. Następnie podnosił, iż terminem wymagalności całego zobowiązania jest termin spłaty ostatniej raty.

Pełnomocnik strony powodowej popada więc w sprzeczność bo albo umowa została wcześniej wypowiedziana przed terminem jej wygaśnięcia i pozostała do zapłaty kwota stała się z tą datą wymagalna albo wiązała strony aż do upływu terminu spłaty ostatniej raty.

Strona powodowa nie wskazała z jaką datą wypowiedziano pozwaną umowę kredytu denominowanego w CHF i jaką kwotę wymagalnego kredytu określoną w CHF i według jakiego kursu, na jaki dzień przewalutowano na PLN. Pełnomocnik powoda nie wskazał nawet od kiedy naliczane są odsetki umowne, karne i ustawowe i od jakiej kwoty i jakie były faktyczne koszty wezwań i upomnień. Również pełnomocnik powoda nie wykazał jaka była wymagalna kwota na wskazywany przez niego końcowy termin spłaty kredytu tj. 25.11.2012 r. i według jakiego kursu została przeliczona z CHF na PLN.

Powodowy fundusz również nie wykazał, że kredyt został skutecznie postawiony w stan wymagalności wobec braku dowodu doręczenia pozwanej oświadczenia o wypowiedzeniu umowy.

Tym samym powód nie udowodnił wysokości i terminu wymagalności roszczenia objętego pozwem.

Ponadto są w całości podziela pogląd Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, że roszczenie banku o spłatę należności z tytułu zawartej umowy kredytowej – jako roszczenie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej – podlegają trzyletniemu terminowi przedawnienia (art. 118 KC). W tej sytuacji okoliczność, że co do zasady spłata kredytu nie jest świadczeniem okresowym, nawet jeżeli kredyt jest spłacany ratalnie, nie ma wpływu na ustalenie trzyletniego terminu przedawnienia określonych w harmonogramie rat kredytu, gdyż termin ten nie jest determinowany charakterem

świadczenia jako okresowego, lecz tym, że roszczenie o zapłatę wymagalnych rat związane jest z prowadzoną przez bank działalnością gospodarczą (vide: wyrok SA w Gdańsku z 8.03.2018 r., V Aga 43/18).

Skoro poszczególne raty kredytu mają ściśle określoną datę spłaty, więc każda z rat przedawnia się po trzech latach począwszy od dnia, w którym powinna zostać spłacona zgodnie z zawartą umową. Termin przedawnienia należy liczyć od dnia, kiedy każda rata kredytu stała się wymagalna. Jeśli zaprzestano spłaty kredytu termin przedawnienia dla każdej raty biegnie osobno. Natomiast w przypadku wypowiedzenia umowy kredytowej, kiedy instytucja finansowa wyznacza termin do ostatecznej spłaty całości pozostałego zobowiązania staje się on w całości wymagalny i zaczyna od tej daty biec termin przedawnienia (por.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie - I Wydział Cywilny z 19 lipca 2018 r., I ACa 31/17 i wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku - I Wydział Cywilny z 17 stycznia 2018 r., I ACa 705/17).

Z § 10a przedmiotowej umowy kredytu wynika, że bank jest uprawniony do wypowiedzenia umowy kredytu z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia w razie zwłoki klienta z zapłatą pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim pisemnym wezwaniu klienta do spłaty wymagalnych należności w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania.

Według uregulowania przyjętego w art. 120 § 1 zdanie drugie k.c. jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Skoro pełnomocnik powoda podniósł, iż bank wypowiedział umowę pozwanej to nie sposób przejąć za uzasadnione twierdzenie pełnomocnika pozwanego funduszu, iż wymagalność przedmiotowej wierzytelności przypada na dzień zakończenia umowy. Co więcej zgodnie z umową wymagalność poszczególnych rat kredytu przypadła na dni określone w harmonogramie spłat a nie na dzień zakończenia umowy kredytu.

Sąd uwzględniając całokształt ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, za niewykazaną uznał zarówno wysokość wierzytelności powoda, zarówno niespłaconego kapitału, odsetek umownych, karnych czy ustawowych, kosztów wezwań, upomnień i opłat jak i fakt skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu i jego terminu. Powodowy fundusz nie udowodnił tym samym, aby zgłoszone roszczenie zasługiwało na uwzględnienie i dlatego sąd na podstawie art. 347 k.p.c. uchylił wyrok zaoczny z 28.06.2016 r. i oddalił powództwo w całości.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c.. Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić stronie przeciwnej na jej żądanie poniesione przez nią koszty procesu niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Zważając na to, że w rozpoznawanej sprawie powództwo zostało w całości oddalone, uznać należy, że pozwany wygrał sprawę w całości i tym samym przysługuje mu zwrot wszystkich poniesionych kosztów procesu. Koszty procesu poniesione przez pozwanego wyniosły 4817 złotych, na którą to kwotę składały się: kwota 4800 złotych tytułem wynagrodzenia adwokata ustalona na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie mającego zastosowanie w niniejszej sprawie, kwota 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, należąca do uzasadnionych wydatków pełnomocnika.